

Τζώτζης Βασίλης

Νομίζω ότι σαν χώρος πρέπει να παραδεχθούμε την πρωτοτυπία μας. **Η διάσπαση του ΣΥ.ΡΙΖ.Α. οδήγησε σε όξυνση των δικών μας αντιφάσεων!**

Η ζωή απέδειξε πως σε κρίσιμες καμπές/επιλογές ΔΕΝ αφήνει ανεξόφλητα τα θεωρητικά ΚΕΝΑ κ αδυναμίες, τις υποχωρήσεις και τις ανεπάρκειές μας. Είναι ένα συμπέρασμα και ταυτόχρονα οδυνηρό μάθημα που πρέπει να το κρατήσουμε, αν ΔΕΝ θέλουμε να σκορπίσουμε τάσεις κ δυναμικές, να κοντύνουμε το μπόι μας μπροστά στις ραγδαίες εξελίξεις που αναμένονται.

Χαρακτηριστική παρατήρηση: Τις μέρες της συζήτησης για την εκλογική σύμπραξη με την Λα. Εν. ΕΓΙΝΕ το ΕΥΚΟΛΟ, ακολουθήσαμε την πεπατημένη. Όσοι ήταν ΥΠΕΡ της συμπόρευσης μίλησαν ενθουσιωδώς για τις μεγάλες δυνατότητες αυτής της κίνησης, ΔΙΧΩΣ να παρουσιάσουν ένα σχέδιο αντιμετώπισης των -εξίσου μεγάλων- κινδύνων. Το αυτό με όσους ήταν ΑΡΝΗΤΙΚΟΙ με το ενδεχόμενο κοινής καθόδου με τη Λα.Εν. Η προβολή των αρνητικών πτυχών ΔΕΝ απάλλαξε κανέναν από την ανάγκη για μια υπαρκτή μετωπική πολιτική, δεν αντιμετώπισε τον κίνδυνο να μεταλλαχτεί η ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α. σε ένα παρωχημένο σχήμα μιας στείρας αντικαπιταλιστικής λογοκοπίας.

Σε αυτή τη φάση είναι ΑΔΥΝΑΤΗ μια σύμπραξη με τη Λα.Εν.

Το κείμενο - κάλεσμα της Λα.Εν. προς τις άλλες οργανώσεις της μαχόμενης αριστεράς βγήκε ,επιτέλους, στη δημοσιότητα. Η αργοπορία και οι κωμικοτραγικές καταστάσεις γύρω από το περιβόητο «κρυφό ευαγγέλιο», μας αναγκάζουν να ρίξουμε το βάρος στο προφίλ και τον πολιτικό λόγο που συγκροτεί η Λα.Εν. στις δημόσιες παρεμβάσεις της.

Αν η **ΠΡΑΚΤΙΚΗ εγγράφει ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ** πρέπει να παρατηρήσουμε πως η Λα.Εν. αντιμετωπίζει τη ΡΗΞΗ ως ΑΝΑΓΚΑΙΟ ΚΑΚΟ. Φαίνεται να θέλει να απαλλαγεί από τα Μνημόνια και πως αναγκάζεται να παραδεχθεί πως αυτό ΔΕΝ γίνεται χωρίς τη ρήξη με το Ευρώ/Ευρωζώνη. Η αφήγηση πως «αν χρειαστεί θα έρθουμε σε ρήξη με το ΕΥΡΩ», είναι

χαρακτηριστική! **Η Λα.Εν. ΔΕΝ χτίζει την πολιτική της πάνω στη δυναμική της ρήξης**, έστω και σε μια «χαμηλής έντασης» ρήξη μόνο με το νόμισμα. Ούτε λόγος φυσικά για άμεση αποχώρηση της χώρας από την Ε.Ε. και το ΝΑΤΟ! Η έξοδος από την Ε.Ε. περιγράφεται σε ένα δεύτερο χρόνο, μεταγενέστερα κάποιων πολιτικών της Λα.Εν. ως κυβέρνηση...

Η απόσταση διακηρύξεων και μαζικού δημόσιου προφίλ είναι εμφανής. Είναι εξαιρετικά σοβαρός ο κίνδυνος να μετατραπούν τα προγράμματα σε «νεκρές σελίδες χαρτί». Ας μην ξεχνάμε το Συνεδριακό κείμενο του ΣΥ.ΡΙΖ.Α., το οποίο μιλούσε για Σοσιαλισμό, και τελικά λειτούργησε ως άλλοθι για την ενσωμάτωση αγωνιστικών ρευμάτων στα πλαίσια της Αστικής διαχείρισης.

Σήμερα ο κόσμος της εργασίας μοιάζει έτοιμος να κάνει «ένα βήμα μπρος» και η Λα. Εν. σαλπίζει με τυμπανοκρουσίες «βήμα σημειωτόν». Όσο σημαντική είναι η διατήρηση της κίνησης, άλλο τόσο σημαντική είναι η καθήλωση στο ίδιο σημείο...

Η κατάσταση του χώρου (απλές παρατηρήσεις)

Η συζήτηση του προηγούμενου διαστήματος ,γύρω από το Μέτωπο, ανέδειξε τις διαφορετικές προσεγγίσεις πάνω στο θέμα. Σήμερα φαίνεται να σχηματοποιείται η άποψη που θεωρεί ότι το Μέτωπο χτίζεται (χωρίς όρους κ προϋποθέσεις) γύρω από την 2^η επιλογή της αστικής διαχείρισης. Πολύ περισσότερο ότι μετωπική πολιτική είναι το άθροισμα της δράσης στο οικονομικό πεδίο της ταξικής πάλης μαζί με μια κοινή εκλογική κατεβασιά...

Αλίμονο όμως, αν πρέπει να επαναλάβουμε πως το μέτωπο γίνεται με τελικό και δηλωμένο σκοπό να αλλάξει η τάξη που έχει την εξουσία, να πάρει διαφορετική κατεύθυνση η συνολική πορεία της χώρας. Η μετωπική πολιτική και η συμμαχία με άλλες δυνάμεις είναι προϊόν ΟΞΥΝΣΗΣ της ταξικής πάλης, ριζικής αλλαγής των συσχετισμών, τεκτονικών ανακατατάξεων και ΟΧΙ «από τα πάνω» συγκολλήσεων. Η μετωπική πορεία δοκιμάζεται σε κρίσιμες καμπές, υπερβαίνει θετικά τις δυσκολίες αποκρυσταλλώνοντας την πείρα μέσα στο λαό, ανοίγοντας δρόμους. ΔΕΝ αρκείται σε μια κοινοβουλευτική εκπροσώπηση της ταξικής πάλης και των λαϊκών πόθων.

Π.χ. σε μια περίοδο που υπάρχει η πιθανότητα η Λα.Εν. μαζί με σύμμαχες δυνάμεις να αναδειχθούν σε κυβέρνηση, ΞΕΣΠΑΕΙ μια ΑΠΕΡΓΙΑ σε εργοστάσιο που η εργοδοσία θέλει να το κλείσει. Οι εργάτες ζητάνε δουλειά και η εργοδοσία θέλει κέρδη. Θα βρει τη δύναμη η Λα.Εν. να στηρίξει την ΑΠΕΡΓΙΑ και την Κατάληψη/επαναλειτούργια ,με Εργατικό Έλεγχο στη

λογική της Εθνικοποίησης, ή θα βαδίζει τη πεπατημένη «κάντε λίγο υπομονή μέχρι να γίνουμε Κυβέρνηση»;

Για να πούμε και του στραβού το δίκαιο. Ο τρόπος με τον οποίο αντιμετωπίζει ο χώρος διασπάσεις άλλων ρευμάτων είναι ρηχός κ αντιφατικός. Υπήρξαν κείμενα που κατηγορούσαν τη Λα.Εν. ότι μοιάζει με το ΣΥ.ΡΙΖ.Α. του 2012!! Φυσικά και θα έμοιαζε με μιας μορφής ΣΥ.ΡΙΖ.Α., μέχρι πριν λίγες μέρες ήταν κομμάτι του, τί άλλο θα μπορούσε να θυμίζει μια διάσπαση του; Μπολσεβίκους του 1917 μήπως;

Και κάτι ακόμη, νομίζω πως **χρειάζεται σοβαρή προσπάθεια και επεξεργασία ώστε να ερμηνεύσουμε σωστά, σε όλη του την έκταση, το βάθος, τις υποβόσκουσες τάσεις κ δυναμικές, τί σήμανε για τον ελληνικό λαό και τα εκμεταλλεζόμενα στρώματα η πορεία του ΣΥ.ΡΙΖ.Α. από το 3% στο 36%**, η μετατροπή του από ένα μικρό κόμμα διαμαρτυρίας σε κυβερνητική επιλογή κόντρα σε ένα βδελυρό χθες.

Ιδεολογικός επανακαθορισμός

(1) Αν στα κείμενά μας βάζαμε έναν μετρητή λέξεων νομίζω πως θα πρώτευε η λέξη «κίνημα». Πρέπει να γίνει ευρύτερα κατανοητό πως κίνημα ΔΕΝ είναι μόνο οι μορφές πάλης (π.χ. απεργία), πόσο δε μάλλον ότι η ταξική πάλη ΔΕΝ εξαντλείται στο οικονομικό της πεδίο. Αναφορές που συσχετίζουν το κίνημα (έτσι γενικά) με το ζήτημα της Εξουσίας και την ιδεολογική διαπάλη, χωρίς αναφορές στο μοναδικό ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟ που μπορεί να σηκώσει αυτά τα καθήκοντα -ΚΟΜΜΑ-, είναι απλά ανεπαρκείς.

(2) Είναι άμεση η ανάγκη μιας συλλογικής επεξεργασίας παρόμοιας με αυτή που έγινε για το χαρακτήρα της Ε.Ε. για τη σχέση κοινωνικού - πολιτικού. Αποτελεί προτεραιότητα αποφασιστικής σημασίας να ηττηθεί η άποψη, ότι υπάρχει αντίφαση μεταξύ του κινήματος και της πολιτικής εκπροσώπησης και ΟΧΙ διαλεκτική ενότητα.

(3) Όταν μελετάμε την κίνηση των κοινωνικών δυνάμεων είμαστε αναγκασμένοι να παρατηρούμε και τον κοινωνικό συσχετισμό αλλά και το πεδίο της πολιτικής δράσης. Σήμερα ένα υπαρκτό κοινωνικό ρεύμα εκκινεί από αριστερές μικροαστικές θέσεις, με σοβαρή δυνατότητα να ολοκληρώσει τη μετακίνησή του, σε σταθερό σύμμαχο της εργατικής τάξης. Αυτή η αντιφατική πορεία είναι ζωντανή όσο και η ζωή, καθώς αντανακλάται σε όλα τα επίπεδα της ταξικής πάλης. Η σημερινή πολιτική της εκπροσώπηση είναι η Λα.Εν., οπότε απόψεις που λένε ελαφρά την καρδιά «ΔΕΝ εμπιστεύομαι το Λαφαζάνη» ΔΕΝ βοηθούν...

Για τα ιστορικά όρια των πολιτικών σχηματισμών

Η παραπάνω παρατήρηση για την κίνηση των κοινωνικών δυνάμεων / ρευμάτων ΔΕΝ ισχύει με όρους απλής αναγωγής στους πολιτικούς σχηματισμούς.

Τα πολιτικά ρεύματα διαμορφώνουν το περιεχόμενο και τα ιστορικά τους όρια πολυπαραγοντικά, σε ερωτήματα ιστορικής σημασίας, σε κρίσιμες καμπές της ταξικής πάλης. Να το πούμε ΚΑΘΑΡΑ, **τα ιστορικά όρια ενός σχηματισμού**, εντός ή εκτός του καπιταλισμού, **ΔΕΝ εξαρτώνται από το επίπεδο της ταξικής πάλης και της μετακίνησης των στρωμάτων που εκπροσώπησε σε προηγούμενες περιόδους.**

Η ιστορική πορεία της Σοσιαλδημοκρατίας και των ρευμάτων της μικροαστικής δημοκρατίας απέδειξε πως (ακόμη και αν είχαν ριζοσπαστική πρακτική) ΔΕΝ κατάφεραν σε περιόδους επαναστατικής όξυνσης να βρεθούν στην πλευρά της επανάστασης. Αντίθετα βρέθηκαν στο πλευρό της αντεπανάστασης και της αιματηρής καταστολής του επαναστατικού κινήματος. Οι επαναστατημένες μάζες ΔΕΝ άλλαξαν στρατόπεδο τον Κερένσκι και τους μενσεβίκους, η γερμανική σοσιαλδημοκρατία καθοδήγησε το τσάκισμα της επανάστασης του 1918, όντας στην ηγεσία του επαναστατικού κινήματος.

Ας έρθουμε στο ΣΗΜΕΡΑ.

Η περίπτωση της θέσης για την Ε.Ε. και του Αλ. Αλαβάνου είναι χαρακτηριστική. Όταν στην Ηγεσία του Συνασπισμού (τότε) βρέθηκε το ρεύμα Αλαβάνου ο λόγος του Συνασπισμού απέκτησε έναν διακριτό ριζοσπαστισμό, υιοθέτησε κινηματικές πρακτικές κλπ σε σχέση με την προεδρία Κωνσταντόπουλου. ΠΟΤΕ όμως ΔΕΝ υιοθέτησε τη θέση για έξοδο της χώρας από την Ιμπεριαλιστική Ε.Ε..

Ο Αλ. Αλαβάνος βρέθηκε εκτός ΣΥ.ΡΙΖ.Α. και δημιούργησε το Σχέδιο Β'. Έκανε αυτοκριτική και επανατοποθετήθηκε στα κορυφαία κοινωνικά ζητήματα. Η συνεργασία με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ στις ευρωεκλογές του 2014 καταρρέει πάλι για το ζήτημα της Ε.Ε.. Το Σχέδιο Β', με όρους συντριβής, υιοθετεί τελικά τη θέση αποχώρησης της χώρας από την Ε.Ε. και επιτυγχάνεται η εκλογική συνεργασία το 2015. Πόσο όμως είναι αυτή η τοποθέτηση οριστική, αφού σήμερα βρίσκονται στο πλευρό της Λα.Εν. μιλώντας ξανά μόνο για το ΕΥΡΩ και όχι για την Ε.Ε.;

Κάναμε μήπως λάθος που βρεθήκαμε μαζί το 2015; ΦΥΣΙΚΑ και ΟΧΙ! Μήπως πρέπει να χαιρόμαστε που γλυτώσαμε από μια τέτοια άποψη; ΦΥΣΙΚΑ και ΟΧΙ! Η έννοια της ηγεμονίας κοινωνικών δυνάμεων (πάνω σε άλλες) στο ζήτημα της προοπτικής, θα πρέπει να μας

απασχολήσει περισσότερο.

Επίλογος

Μπροστά μας έχουμε μια μεγάλη μάχη. Σίγουρα ΔΕΝ είναι η μητέρα των μαχών, αλλά αποτελεί καλή ευκαιρία για μαζική επαφή με πλατιές λαϊκές μάζες.

Αυτή θα είναι η καλύτερη διαδικασία επούλωσης των πληγών, το καλύτερο φάρμακο για πικρίες και απογοητεύσεις που γεννήθηκαν αυτές τις μέρες. Με πίστη στις ιδέες μας και στον κόσμο της εργασίας, με κουλτούρα που απορρέει από τον εργατικό πολιτισμό, με συντροφικότητα και τίμια κριτική να δώσουμε τη μάχη.

Ξάνθη, 31/08/2015